

ВЕНЪ.

І. Веселинчо на полето.

— Прощавайте, полета!... Прощавайте, долини!... Прощавайте, ливади!... До виждане на пролѣтъ! — викаше послѣдниятъ орлякъ щъркели, летѣше на югъ и все на югъ, до като най-послѣ съвсѣмъ се изгуби въ синкавата мъглява далечина.

И полетата, долините, ливадите, — останаха пусти и глухи.

А Веселинчо бѣше излѣзаль на полето да се поразходи.

— Ще отида на полето, — мислѣше си той на трѣгване, — ще си потичамъ, ще си гопѣя, ще погледамъ хубавитѣ, пѣстри пеперудки, ще послушамъ пѣснитѣ на веселитѣ птички, ще си нажсамъ красиви цвѣтя... Хубаво е на полето.

И ето, той дойде на полето. Ала напразно се озѣрташе той, за да види поне една едничка пеперудка, да зѣрне едно засмѣно цвѣтенце; напразно притайваше той дѣха си, за да чуе поне звукъ отъ волна птича пѣсень.

Всичко бѣше изчезнало и замлѣгнало, като че ли никога го е и нѣмало по бѣлия свѣтъ. Трѣвицата бѣше увѣхнала и пожълтѣла; тукъ-тамъ останалитѣ цвѣтенца бѣха посѣрнали и навѣли главици; красиви пеперудки не прѣхвъркваха вече насамъ-натакъ.

Двѣ три врани и нѣколко врабченца само прѣхвъркваха сегисъ-тогисъ.